

дявалъ се съ оржие, барутъ и куршуми. Председателъ на комитета билъ Якимъ Цанковъ.

Бунтовниците се гласѣли да възстанатъ на 1. май, както било решено на събранието въ Оборище. Когато всичко било готово, комитетътъ се явилъ предъ Цанко Дюзтабановъ и му съобщилъ, че го избралъ за войвода на възстаницитѣ, и той се съгласилъ. Дюзтабановъ е билъ човѣкъ ученъ, богатъ и, главно, голѣмъ родолюбецъ. На 30 априлъ войводата Дюзтабановъ далъ заповѣдь възстанниците отъ града и селата да излѣзатъ въоръжени въ планината на опредѣлено мѣсто. Събрала се чета отъ 220 души. Решили да нападнатъ най-първо града и да изгонятъ турцитѣ.

Въ това време въ града е имало 600 души турска войска, която пазѣла пътя за Шипка презъ планината. Щомъ турцитѣ узнали, че въ планината е излѣзла чета, заели околнитѣ височини, по които нагласили и орджия.

Въ това време при четата пристигналъ куриеръ отъ града, който известилъ, че турската сила е голѣма, че е невъзможно тя да бѣде разбита, и молилъ четата да не влиза въ града, защото ще бѣде веднага разбита, а мирното население изклано.

Следъ кратко съвѣщание четата решила да потегли къмъ Севлиево. При село Батошево, което сжщо било възстанало, се завързва съ турската потеря голѣмъ бой, който траялъ цѣль день. Презъ нощта четата заминала за с. Кръвеникъ, дето е водила второ сражение. На другия день стигнала въ с. Ново-село. Тукъ били събрани възстанници отъ всички села на около. Ново-село и околността му били обявени за свободна българска държавица.

Четниците заематъ височинитѣ край пътя. Завързва се за трети пътъ лютъ бой, който траялъ два дни. Турцитѣ сж настѣпвали смѣло на отдѣлни групи. Всѣка група имала байряктаръ, който вървѣлъ напредъ. Щомъ се зададѣлъ байряктарътъ, възстаницитѣ го сваляли. При това сражение сж били избити, освенъ другитѣ турци, около 20 байряктари.

Но положението ставало неудържимо. На турцитѣ постоянно прииждала помощъ. Възстанниците